

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσώρευσε ήττες και ήττες με-ταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συντακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 21/10/2024.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπου της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάπδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπου πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΛΥΕΤΟΟΤΗ ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ Ο,ΤΙ ΗΤΑΝ Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ ΣΤΗΝ ΤΣΕΠΗ;

Στο βιβλίο για την *Μεταπολίτευση* της ομάδας Α74 εμφανίζεται ένα ενδιαφέρον σχήμα για το ελληνικό κράτος. Η μετάβαση από την επταετή ηγεμονία της χούντας των στρατιωτικών προς την ενισχυμένη εκτελεστική εξουσία της δημοκρατίας των εθναρχών, αποτέλεσε στην ουσία έναν με-

τασχηματισμό των μηχανισμών που σταθεροποιούν την εξουσία των ντόπιων αφεντικών. Περάσαμε από το τρίγωνο Στρατός- Παλάτι- Κοινοβούλιο, στο νέο τρίγωνο Κόμμα- Συνδικαλισμός- Κοινοβούλιο. Τα κόμματα και ο επίσημος, κρατικός συνδικαλισμός ήρθαν να αντικαταστήσουν τον στρατό¹ και το παλάτι ως θεσμούς που επιχειρούσαν, ιδεολογικά ή με τη βία, να οργανώσουν την πειθαρχία της εργατικής τάξης μέσα στο δυαδικό μοντέλο λειτουργίας του καπιταλιστικού κράτους. Σας φαίνεται άδικο; Σκληρό; Ίσως είναι. Δυστυχώς όμως από την οπτική γωνία της εργατικής τάξης ο εκπρόσωπος του αφεντικού είναι ίδιος όποιες λέξεις κι αν χρησιμοποιεί.

Τώρα, η μετάβαση ονομάστηκε μεταπολίτευση κυρίως γιατί η συμμετοχή των μαζικών κομμάτων -αντί της εθνικής πλειοψηφίας- στο κοινοβούλιο, αποτέλεσε για τα κόμματα της αριστεράς την ευκαιρία που περίμεναν ήδη από το τέλος του 2ου Π.Π. τους επέτρεψε, δηλαδή, να γίνουν οργανικό τμήμα της αναπαραγωγής των σχέσεων και των συμφερόντων των ντόπιων αφεντικών. Κάπως έτσι το αριστερό κόμμα έγινε ο φορέας του δημοσίου που έπαιρνε τον εργάτη από το χέρι, όταν αυτός έβγαινε από την δουλειά του και τον πήγαινε στον καναπέ του για να θαυμάσει την ανάπτυξη, στη διαδύλωση για να υποστηρίξει τη ΓΣΕΕ και στο συλλαλητήριο για να υπερασπιστεί τα εθνικά του δίκαια. Τα κόμματα της αριστεράς έγιναν μέχρι και την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα μια παράμετρος τόσο αναγκαία για τα ελληνικά αφεντικά που αυτά δεν έχαναν την ευκαιρία -με το αζημίωτο φυσικά- να αποδίδουν *πολιτικές προσόδους* ακόμα και στο τελευταίο στέλεχος, του τελευταίου ακροδεξιού ή ακροαριστερού κομματικού μηχανισμού, προκειμένου η δουλειά να γίνεται χωρίς προβλήματα.² Τα ντόπια αφεντικά να αναπτύσσονται, αλλά η Ελλάδα να είναι «ψωροκώσταινα». Οι Έλληνες να σφάζουν στη Βοσνία, αλλά το ελληνικό κράτος να είναι εξαρτημένο. Οι μετανάστες και οι μετανάστριες να δουλεύουν μαύρα, αλλά να υπάρχει πρόβλημα με την εγκληματικότητα. Αυτές είναι οι υπηρεσίες που έχει προσφέρει η ελληνική αριστερά στους εργάτες και τις εργάτριες.

Όλα τα ωραία δυστυχώς τελειώνουν. Και τα τελειώνει μόνη της η εργατική τάξη. Το κράτος των κομμάτων το τελείωσαν οι εξεγερμένοι μετανάστες στους δρόμους της Αθήνας μετά την βεβήλωση του κορανίου, το τελείωσαν οι εξεγερμένοι προλετάριοι του Δεκέμβρη του '08, το τελείωσαν οι αντιφασίστριες που δεν σύρθηκαν πίσω από το «τείχος της δημοκρατίας» και είδαν την ανάδυση του φασισμού στο εθνικό χρέος και στην πάνω πλατεία. Κάπου εκεί φάνηκε πως μέσα στην κρίση/ αναδιάρθρωση τα μαζικά κόμματα της αριστεράς και της δεξιάς αντιπολίτευσης φάνηκαν αντιπαραγωγικά και ανίκανα να επιβάλλουν την ιδεολογία των αφεντικών. Τι να τα κάνει τα κόμματα το ελληνικό κράτος όταν μπορεί να έχει τους αγανακτισμένους και τις μαφίες;

Η συγκυβέρνηση του Σύριζα με τους Αν.Ελ., δύο κομμάτων χωρίς κομματικούς μηχανισμούς αλλά με πολλούς φίλους στους μηχανισμούς του κράτους και του παρακράτους ίσως να ήταν το πρώτο βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση. Σίγουρα όμως, το δεύτερο και πιο κρίσιμο ήταν η περίοδος των λοκντάουν. Η αναβολή της πολιτικής στο όνομα της αντιμετώπισης του «αόρατου εχθρού» -για τους περισσότερους και όχι για όλους μας ευτυχώς- υπήρξε η πρώτη δημόσια εμφάνιση της «πολιτικής από απόσταση» ή καλύτερα, της «ηγεμονίας χωρίς κομματικό μηχανισμό». Ο κρατικός οργανωμένος συνδυασμός *coooping*, Netflix και e-shop που εμφανίστηκε στα λοκντάουν, έδωσε σταδιακά τη θέση του στο δεύτερο στάδιο της διαδικασίας, στο «υγειονομικό apartheid». Δηλαδή την απευθείας οργάνωση της εργασίας και της αναπαραγωγής μας από το

κράτος με ψηφιακά πάσα, με μηνύματα στο κινητό, με το 112 κι όλα αυτά σε πραγματικό χρόνο και χωρίς λουκέτο στις πόρτες των σπιτιών.

Τα κόμματα τελείωσαν. Ποιος, όμως, θα αναλάβει την οργάνωση της πειθαρχίας; Ποιοι είναι οι άλλοι πόλοι, δίπλα στο κοινοβούλιο, που θα αποτελούν την εγγύηση πως τα SMS που στέλνει το κράτος δεν θα μένουν στο *διαβάσθηκε*. Στο προηγούμενο τεύχος υποστηρίξαμε πως ο πόλος που έχει αναλάβει να οργανώνει το πιο σκληρό και πιο απειθαρχο τμήμα της ταξικής σύνθεσης είναι η μαφία. Η μαφία που στον κύκλο εργασιών της, έτσι όπως τον οργανώνει το κράτος, αναλαμβάνει να «απασχολεί» και να «σκοτώνει νέους» τους χειρώνακτες εργάτες και τις εργάτριες που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να βγάλουν τον μήνα κάνοντας σταθερά δύο και τρεις δουλειές.

Αυτή ήταν η μισή απάντηση. Η άλλη μισή βρίσκεται κι αυτή στο υγειονομικό *απαρτχάιντ* αλλά είναι λίγο διαφορετική. Μπορείτε να μετρήσετε πόσα φεστιβάλ έγιναν τον Σεπτέμβρη; Πόσες συναυλίες; Πόσα *street party*; Πόσα *sold-out* έκαναν οι κινηματογράφοι στις πιο ράντομ ταινίες; Κάντε τον κόπο. Αν σε αυτά προσθέσετε την φοβερή μαζικότητα των πρακτικών αυτό-βελτίωσης, θα μοιραστείτε μαζί μας την υποψία πως τα κόμματα της μεταπολίτευσης δεν έχουν αντικατασταθεί μονάχα από τα κυκλώματα της μαφίας αλλά κι από μια διευρυμένη πολιτιστική βιομηχανία που είναι έτοιμη να αγκαλιάσει ακόμα και την πιο αυθάδη πολιτισμική παραγωγή.

Η άφθονη τέχνη της περιόδου που ήρθε μετά τα *λοκντάουν* έχει αρχίσει να εδραιώνει μια πραγματικότητα κατά την οποία έξω από τις δουλειές περιμένουν να πάρουν τις εργάτριες από το χέρι τα *podcast*, το *Spotify* και τα *Bluetooth* ακουστικά, για να τους πάνε στην Στέγη, στον Νιάρχο και στο Καλλιμάρμαρο, στο Ηρώδειο, στο Φεστιβάλ Αθηνών, στις Νύχτες Πρεμιέρας ή στα γήπεδα που ισορροπούν μεταξύ θεάματος και εκκλησίας. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, να τους πάνε στα μέρη στα οποία η πολιτιστική βιομηχανία φροντίζει όπου χρειάζεται να υπάρχει η πολιτική, να σηκώνονται σημαίες και γροθιές, αρκεί όμως να είναι τμήμα του *event*. Αρκεί η πολιτική να μην πηγαίνει ενάντια στην αισθητική.

Είναι τα *Bluetooth* ακουστικά ότι ήταν ο Ριζοσπάστης στην τσέπη; Παράλογη ερώτηση, ε; Ο ριζοσπάστης στην τσέπη υπήρξε το ορατό και δημόσιο σύμβολο της οργάνωσης στο ΚΚΕ. Τα ακουστικά στα αυτιά κατά τη διάρκεια της διαδρομής από τη δουλειά ως το σπίτι και το αντίστροφο αποτελούν σύμπτωμα της αντικατάστασης των κομμάτων με μια νέα πιο όμορφη, πιο δημιουργική, πιο προσωπική διαμεσολάβηση: μόνο ο πολιτισμός μπορεί να μας σώσει μέσα από το κτήριο που φλέγεται. Ο Βάλτερ Μπένγιαμιν έγραφε κάποτε πως η «αισθητοποίηση της πολιτικής» είναι ο δρόμος προς τον φασισμό. Εμείς το λέμε κάπως αλλιώς: οι φασίστες, οι μπάτσοι και οι *καρναβανάδες* προχωράνε πάνω στον δρόμο που έχουν στήσει οι ευαίσθητοι, οι φιλόφρονες και οι καλλιτέχνες.

1. Και τη χωροφυλακή.

2. Ίσως ο τελευταίος σπασμός αυτής της διαδικασίας να ήταν περίοδος της «προσφυγικής κρίσης». Τότε που ο Σύριζα άνοιγε και έκλεινε κατά βούληση καταλήψεις και ο «χώρος» αναλάμβανε το βάρος του προσφυγικού γιατί «το κράτος δεν μπορούσε».

edito- rial

